

Pradžia

Maža mergaitė mato filmus,
kuriuos žiūri suaugusieji, jie mano,
kad mažos mergaitės nieko
nesupranta – vařtosi du žmonės,
jo galva jai tarp
kojų, ką jie daro, klausia
mergaitė, jis jai kanda,
atsako suaugusieji, kitą
vakarą vėl jos nemigdo,
mergaitė mato – vienas
sėdi invalido vežimėly,
kitas laiko šautuvą sau
prie smilkinio, dar du
eina į lovą, vėl tokie patys
garsai, kuriuos maža
mergaitė kartais girdi naktį
už sienos – tie garsai –
jie baugina ir masina.
Trečią vakarą mergaitė
žiūri filmą, kur supančiota
moterį plaka botagu,
ji unksčia, ji sako, stipriau,
šilta srovele bėga kraujas
per liesas šlaunis,
vyras suka botagą –
ant jo mažas aštrus

kabliukas, šalia šnopusia
tėvas ir motina, karštas
alumi ir dar kažkuo
pradvisęs kvėpavimas,
mergaitė mato kūnų raizgalynę,
neatskirsi, kur ranka, o kur koja,
maža mergaitė ilgai neužmiega,
ji klausos ir klausos girgždėjimo ritmo,
vis sapnuoja, sapnuoja –
jai tarp kojų gauruotas žvėris,
kaip iš filmuko
„Apie gražuolę ir pabaisą“,
maža mergaitė atsibunda išpilta prakaito,
maža mergaitė nebesupranta,
ką reikia jausti, kai per
pliką užpakalį tėvas ją lupa
diržu, skauda, bet gal reikia
unkšti – „stipriau“ –
kaip moteris tame filme.

Lemtinga pagunda

Mergaitės pensionatuose,
paauglės mergaitės,
sergimos vienuolių
juodais abitais, senovinis filmas,
banalus dvilypumas: balti
mergaičių marškinėliai –
tamsios mergaičių širdys,
šviesios mergaičių galvos –
tamsūs mergaičių tarpukojai.

Dieną mergaitės mokosi:

memento mori

homo homini lupus est,

siuvinėja kryželiu

ir gamina pudingą,

dieną mergaitės eina

ratelius – tokios

dailios, su prijuostėlėm,

skambina pianinu,

šoka valsą tarpusavy.

Naktį mergaitėms

velnias užraitoja baltus

marškinėlius, naktį

audros smuikuoja

mergaičių speneliais,

naktį perdrėksta

visi sienų ir sielų

plyšiai nuo mergaičių
sapnų, jos sapnuoja šešis
vilkolakius, kurie
tankiai alsuoja,
prisikišę prie pat
prasižiojusių lūpų,
nuo durų nukrenta
kryžius – per stiprus buvo
vėjas; jos nesupranta, ką tas
vilkolakis daro,
beveik nesupranta,
bet jis tai daro gerai,
jo liežuvis smailus ir greitas
suka šešis ratus
mergaičių kūnais.
Mergaitės, ko rėkėte,
ko dejavote naktį –
sapnavom košmarą,
sapnavom juodąjį žvėrį.
Esu kalta esu kalta
esu labai kalta, bet
leiskit ir kitąnakt sapnuoti
tą žvėrį. Visas naktis.

Apatija (rankos svoris)

Nesu mačius keliančios revolverį, užsimojusios
išdavystės antausiui. Nesu regėjus beriančios žemes
ant trimečio berniuko karsto, glamonėjančios nemylima, rašančios
paskutinį laišką, laikančios kitą, išeinančio, ranką. Todėl, sako,
neturiu teisės šitiek sunkio sutelkti savo alkūnkauliuose ir
stipinkauliuose, neturiu, sako, teisės nejudinti riešakaulių.

Žinau, privalu judinti šitas rankas dėl tų, prikaustytų lovose,
išmuštų pigmentinėmis dėmėmis, viską praradusių,
dėl tų, kurių galūnes nunešė šrapneliai.

Išdrikus pro lovos kraštą, ant apspurusios paklodės, nepaisant
visų pabarimų, įtikinėjimų, ultimatumų, negaliu paglostyti savo
vaiko galvos –
ranka apsunksta, nes, man regis, vos paliesiu – ant jo irgi ims
byrėti žemės.

Kariauju įvairiais juodo pavidalais, kraujui nesutekant į dešimt
mažų pirštelių,
bet jei pašauks, jei vėl reikės susikibti keliui, pažadu Tau savo
ranką, pasauli,
trumpam atokvėpiui nuo nežemiško sunkio.

Apie kojas

Matyt, įlipau į pasaulį ne ta koja –
iki šiol nežinau, kuri koja
buvo tinkama, iki šiol nežinau,
ar apskritai būna tinkamų kojų –

ką aš žinau ką aš žinau ką aš
žinau – kažkaip tampama
moterim nusvirusiais lūpų
kampučiais, šarpėjaus veidu,
moterim su akyse užgesusiais
dagčiais, su neveikiančiais
vidiniais termometrais, drungna moterim,
iš kurios terbos krenta vienatvės –

kažkaip tampama liūnaveide moterim –
laume, palikusia gentį, seserim, pardavusia
juozapus, su plaukuose įsipynusiom liūdesio
lūgnėm, moterim, kuri rašo apie juodusius
amžius, tamsiąsias naktis ir negimsiančias dukreles – – –

Tai ką aš žinau tai ką žinau tai ką žinau –
nežinau, kuria koja reikės iš pasaulio išlipti.

Tamsieji amžiai

Šitiek grožio, užima ama, o aš
vakarais mintyse kalbu su savimi,
kad nieko čia tokio nėra, kad viskas
išbūnama, nuplaunama sūriam vandeny,
kad įkopsiu į vieną kitą tvirtovę, išgersiu vieną
kitą taurę Sardinijos vyno, apiplauksiu
slaptingas grotas ir išėisiu į laisvę; pasibaigs
mano tamsieji amžiai, pasibaigs dorai neprasidėję,
šitaip kalbu naktimis iki pirmųjų flamingų giesmių,
šitaip pykstu, kai mano trimetis berniukas nemato
to grožio ir atslenka rūsties debesys – jis nori namo,
nori namo pas katinėlius, aš kylu kaip viesulas: kodėl
Tu nenori matyti šitiek pasaulio, kodėl Tau reikia tos
prakeiktos triados – saugumo-pastovumo-ramios mamos;
Ko reikia man? Ko neturiu? Visiems sakėm: keliaujam kartu,
norim vaikui parodyti pasaulį, koks Italijos vėjas, kalnai,
kokie būnam ten, išmesti iš rutinos naujajame krante.
Ne Tau norėjau parodyti tą pasaulį, o sau, kad praslinktų
mano tamsieji amžiai, niekaip nuo jų nepabėgau supratusi –
jei duodu Tau, iš savęs atimu.